

Velfærd, Spørgsmaal af overordentlig stor Betydning for den paagældende.

Og hvis man nu spørger: Hvorledes kan det da være, at Centraladministrationen overhovedet kan faa sig selv til at udsende alle disse mange ikke blot overflødige, men altsaa ogsaa uanvendelige Reglementer, ja, saa maa Svaret vistnok blive, at Centraladministrationen jo skal vise, at den er til for noget, at den ikke, som Skriften siger, bærer Sværdet forgæves. Jeg tror ikke desto mindre, at den aller-allerstørste Del af disse reglementariske Bestemmelser alligevel ikke vilde se Dagens Lys, hvis der ikke var et andet Forhold, som gør sig gældende, nemlig dette, at den Mand, som bliver ansat i Centraladministrationen, har Udsigt til, efter hvad der er fortalt mig, at kunne blive siddende der til sin Dødsdag, han ved sig med andre Ord nogenlunde sikret imod nogen Sinde at komme i den Situation selv at skulle praktisere de Reglementer, som han er med til at udstede. At dette er et Misforhold, kan vi hurtigt blive klare over, og jeg vilde da mene, at der her burde foretages en Ændring — det maa jo ske indenfor Administrationen, rent administrativt —, gaaende ud paa, at de Mænd, der ansættes i Centraladministrationen, skal hentes ude fra det praktiske Liv, og at de skal ansættes i Centraladministrationen under den aldeles udtrykkelige Forudsætning, at naar de har siddet der saa og saa mange Aar, skal de igen ud i det praktiske Liv for at praktisere de Foranstaltninger, de selv foreslaar. Jeg føler mig overhevet om, at hvis den Regel blev fulgt for Centraladministrationens Vedkommende, vilde Personalet slippe for de aller-allerfleste af de reglementariske Bestemmelser, de nu bliver belemret med, og Arbejdet i Centralledelsen vilde blive simplificeret i en ganske betydelig Grad. Her kunde der spares, om der kunde spares nogetsteds, og det ligger i Sagens Natur, at naar vi taler om Forrentning af Statens Virksomheder, kan vi ikke komme udenom det Spørgsmaal: Hvor er der Mulighed for at indføre Besparelser? Her kan jeg ganske slutte mig til de Udtalelser, der fra anden Side er fremført om, at Personalet ved Vakance ikke gøres større end højst nødvendigt, at man altsaa undlader Nyansættelse, hvor en saadan ikke er absolut paa-krævet. Regelen for Statens Embedsmænd og Statens Tjenestemænd bør være den, at de bør have en fuldt ud ordentlig Løn for deres Arbejde, men til Gengæld bør saavel Arbejdstiden som Arbejdsevnen udnyttes i fuldeste Maal.

Et andet Punkt, hvor der ogsaa kunde

være Tale om at indføre Besparelser, eller hvor der vilde fremkomme Besparelser, hvis en anden Fremgangsmaade blev fulgt, er dette, at der vistnok kunde etableres et nærmere Samarbejde mellem de forskellige Etater, naar der er Tale om Nybygninger. Jeg har et lille Eksempel ogsaa i denne Henseende, som jeg skal fremføre. I den By, hvor jeg bor, har vi i de seneste Aar faaet opført bl. a. et meget kostbart Ilgodspakhus, som efter ganske faa Aars Forløb blev brugt som Pulterkammer, og et Jernbaneposthus, en enetages Bygning. Begge to, i alt Fald Ilgodspakhuset, blev opført netop paa et Tidspunkt, da Telegrafvæsenet skulde til at flytte og førte Forhandlinger med private om Lokale, noget, der medførte store Bekostninger for Staten med dyr Husleje i mange Aar. Hvis Statsbanernes Arkitekt, der boede i Kolding, paa det Tidspunkt havde haft nogen Anelse om, at Telegrafvæsenet skulde til at flytte, hvad han erklærede, han ikke vidste noget som helst om, kunde man sikkert meget let ved Samarbejde have skabt et Lokale til Telegrafvæsenet ved at anbringe en Etage mere paa det særdeles solidt opførte Ilgodspakhus, som laa umiddelbart op til Perronen, det mest ideelle Sted, forekommer det mig, for den Virksomhed. Man maa ind paa, synes det mig, at disse tre Virksomheder, Post, Jernbane og Telegraf, ligger saa nær ved hinanden som muligt; det er en Uting, naar de ligger i hver sit Hjørne af Byen. Et Samarbejde mellem de forskellige Etater kunde praktiseres paa den Maade, at en Etat, f. Eks. Postvæsenet, oplyste Telegrafvæsenet om, at det skulde bygge; der er jo mange Steder, hvor Post- og Telegrafvæsenet er i samme Bygning, ligesom Embederne mange Steder er forenet i samme Person.

Om Jernbaneraadet, der omhandles i § 9, siger Folketingsudvalget i sin Betænkning, at Udvalget har haft sin Opmærksomhed henvendt paa Muligheden af at give Repræsentanter for Erhvervslivet Plads i Raadet, ligesom Hensigtsmæssigheden af, at Tjenestemændene fik en Repræsentation i Raadet, har været paa Tale. Det sidste vil jeg finde fuldkommen naturligt. Jeg tror, at Jernbaneraadet vilde have overordentlig Nytte deraf. Og hvad Erhvervslivet angaar, synes jeg næsten, det burde være en Selvfølge, at det var repræsenteret i Raadet. Jeg er ikke langt fra at mene, at det maaske udelukkende burde være sammensat af Repræsentanter for Erhvervslivet. Nu kan det heldigvis lade sig gøre